

- Як на підприємстві вирішується питання скорочення витрат на матеріальні і енергоресурси? Чи виокремлено це питання в наказах та розпорядженнях по підприємству?
- Які екологічні аспекти діяльності свого підприємства вони можуть назвати?
- Яка екологічна політика організації. Чи можуть назвати її основні пункти?
- Які не затратні та мало затратні методи та підходи розв'язання екологічних проблем вони використовують?
- Як поставлений моніторинг довкілля на підприємстві?
- Які очікування підтримки з боку державних органів?

На основі викладеного можна спланувати повноцінне дослідження впровадження екологічного менеджменту на конкретному підприємстві. При репрезентативній кількості таких підприємств можна буде робити висновки про стан справ з впровадженням екологічного менеджменту у галузі або використати в державному адмініструванні та державній екологічній політиці.

Список використаних джерел:

- [1] Семенова, В.Ф., Михайлюк, О.Л. (ред.) (2004). *Екологічний менеджмент: навчальний посібник*. Київ: Центр навчальної літератури.
- [2] Балацький, О., Лук'янін, В., Лук'яніна, О. (2000). *Екологічний менеджмент: проблеми і перспективи становлення і розвитку. Економіка України* (№5, с.67-73).
- [3] Федулова, Л.І. (ред.) (2004). *Менеджмент організації: Підручник*. Київ: Либідь.
- [4] Шапоренко, О.І. (2004). *Екологічний менеджмент: Навчальний посібник*. Донецьк: Норд комп'ютер.
- [5] Шевчук, В.Я., Сатапкін, Ю.М., Білявський, Г.О. (2004). *Екологічне управління*. Київ: Либідь.
- [6] Пахомова, Н.В., Эндрес, А., Рихтер, К. (2003). *Экологический менеджмент*. Санкт-Петербург: Питер.
- [7] Дайман, С.Ю., Островкова, Т.В., Заика, Е.А., Сокошникова, Т.В. (2004). *Системы экологического менеджмента для практиков*. С.Ю. Дайман (ред.). Москва: Издательство РХТУ им. Д.И. Менделеева.

DOI 10.36074/15.05.2020.v2.11

ПАРТИЦИПАТОРНИЙ МЕХАНІЗМ ПРОЦЕСУ ІНТЕГРАЦІЇ РІЗНОМАНІТНИХ СУСПІЛЬСТВ

ORCID ID: 0000-0001-8754-5246

Лебєдєва Ярослава Валентинівна
старший викладач кафедри управління та адміністрування
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

УКРАЇНА

У 2018 р. Експертною радою Міністерства культури України з питань етнополітики було підготовлено проект Концепції етнонаціональної політики України. Зокрема, в проекті документу державна етнонаціональна політика України визначається як органічна складова внутрішньої і зовнішньої політики держави, сукупність теоретичних підходів, принципів, механізмів, послідовних рішень і дій органів державної влади і органів місцевого самоврядування, спрямованих на задоволення потреб усіх етнічних спільнот та окремих громадян України, пов'язаних зі специфікою їхнього етнокультурного розвитку, та на

утвердження у суспільстві атмосфери міжетнічної толерантності й зміцнення загальнонаціональної єдності [1].

Серед багатьох принципів етнонаціональної політики, закріплених в цьому документі, є принцип інтеграції, що має на меті забезпечити реалізацію прав етнічних спільнот шляхом збереження їх культурної та мовної самобутності з одночасним їх інтегруванням в українське суспільство через вивчення державної мови, через участь у загальнодержавних та місцевих суспільно-культурних заходах, через формування спільного інформаційного та культурного простору та історичної пам'яті, а також через інші механізми, що сприяють процесу інтеграції та передбачені законодавством [1].

Мета зрозуміла. Але, виникають питання. Яким чином держава має забезпечувати цей самий принцип інтеграції? Хто має бути залученим до процесу інтеграції, окрім етнічних спільнот?

Отже, політика інтеграції – це процес, що вимагає активного залучення широкого кола суб'єктів державного, приватного сектору та громадянського суспільства у найбільш широкому розумінні, в тому числі неурядових організацій, груп інтересів та наукових кіл.

В Люблянських рекомендаціях щодо інтеграції різноманітних суспільств (Гаага, 7 листопада 2012 р.) [2] окреслено ролі та можливості таких суб'єктів.

По-перше, провідна роль у розробці та реалізації політики інтеграції належить державі. Під час розробки політики інтеграції держава повинна звертати належну увагу на забезпечення партисипаторного виконання, особливо в ключових, з огляду інклюзивності, сферах, таких як охорона здоров'я, доступ до ринку праці та житла, сфера культури. Держава повинна встановлювати процедури, що передбачають співробітництво та визначають спільну відповідальність членів усіх зацікавлених груп, що належать як до більшості, так і до меншин, та підтримувати ефективний діалог з усіма зацікавленими сторонами на всіх етапах процесу.

По-друге, усі рівні державної влади мають бути залучені до процесу реалізації політики інтеграції. У той час як основна правова база повинна розроблятися на рівні центральної влади, місцеві та регіональні органи влади мають відігравати ключову роль у контекстуалізації та виконанні реалістичних планів у сфері політики інтеграції.

По-третє, важливу та конструктивну роль у процесі інтеграції можуть відігравати політичні партії як під час розробки законодавства, так і в процесі прийняття рішень, формуючи політичний дискурс та здійснюючи свій внесок у соціальний клімат в цілому, в тому числі у сфері відносин між спільнотами. Міжнародні стандарти визнають важливу роль політичних партій у сприянні толерантності, культурній різноманітності та у вирішенні питань, пов'язаних з меншинами.

По-четверте, інтеграція суспільства є відповідальністю не тільки державних установ або політичних партій. Це також стосується приватного сектору, в тому числі роботодавців та профспілок, а також приватних навчальних закладів та приватних засобів масової інформації. Залучення приватного сектору можна заохочувати за допомогою розвитку зв'язків між державним та приватним сектором на різних рівнях (національному, регіональному та місцевому). До таких заходів можуть належати стимули для роботодавців щодо найму осіб, які належать до груп, недостатньо представлених у сфері зайнятості, стимули щодо забезпечення програм навчання або курсів з вивчення державної мови на робочому місці.

По-п'яте, як процес, що здійснюється багатьма акторами та на багатьох рівнях, інтеграція не може бути успішною без активного залучення громадянського суспільства під час розробки, реалізації та моніторингу політики інтеграції. Громадянське суспільство сприяє загальному дотриманню принципів належного врядування та плюралізму, забезпечуючи повагу демократичних і плюралістичних принципів у внутрішньому устрої своїх організацій.

Отже, дійдемо висновку. Співпраця у вигляді партнерства між державним, приватним секторами, а також громадянським суспільством надає змогу акторам, залученим до процесу інтеграції, ефективніше використовувати ресурси, вплив та досвід задля досягнення кращих результатів і змін. По суті, партисипаторний механізм сприяє ефективній участі всіх членів різноманітного суспільства країни в економічному, політичному, соціальному й культурному житті та підтримує інклюзивне відчуття приналежності на національному та локальному рівнях усіх членів суспільства.

Список використаних джерел:

- [1] *Про Концепцію державної етнонаціональної політики України* (Проект Закону України). Вилучено з : http://mincult.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=245420151
- [2] *Люблянські рекомендації щодо інтеграції різноманітних суспільств*. 07 листопада 2012 р. Вилучено з <https://www.osce.org/uk/node/396689?download=true>

DOI 10.36074/15.05.2020.v2.12

РОЗВИТОК ЦИФРОВИХ НАВИЧОК ЯК СКЛАДОВА ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

ORCID ID: 0000-0002-4022-838X

Медведь Аліна Вікторівна
аспірантка кафедри інформаційної політики та цифрових технологій
Національна академія державного управління при Президентові України

НАУКОВИЙ КЕРІВНИК:

ORCID ID: 0000-0003-1176-3292

Логінов Валерій Григорович
канд. екон. наук, доцент, професор кафедри інформаційної
політики та цифрових технологій
Національна академія державного управління при Президентові України

УКРАЇНА

Перспективні напрямки цифрової трансформації зумовлені загальними світовими трендами та відображають спроможність держав до процесу впровадження нових технологій. Починаючи з 2017 року, для визначення такої спроможності почали складатись рейтинги, в основу яких було покладено Індекс цифрової еволюції (Digital Evolution Index - DEI 2017), розроблений міжнародною школою Флетчера при університеті Тафтс, США [1]. Ще одним показником став рейтинг світової цифрової конкурентоспроможності (IMD World Digital Competitiveness Ranking (WDCR)), який був розроблений Всесвітнім центром конкурентоспроможності [2] у співпраці з мережею 56 інститутів – партнерів для детального вивчення розвитку процесу цифрових перетворень у світі.